

MATENÍ PÉČE s VÝCHOVOU

„Matky mají ve zvyku stát při synech, když se provinili a zastávat se jich před otcovým hněvem.“
(Terentius)

Ve starohebrejské legendě naléhá Adam na Evu, aby pustila dítě z náruče a postavila ho na vlastní nohy. Tato prostá legenda se dokonale orientuje v principech péče a výchovy, mezi nimiž současné lidstvo, odkojené ideologií akademické sofistiky, vůbec nerozlišuje, ale naopak mate jedno s druhým. Legenda přísně odlišuje mateřský (ženský) princip péče (Evinu náruč, zajišťující bezbrannému dítěti nesamostatnou existenci) od otcovského (mužského) principu výchovy (Adamova úsilí o vyzbrojení dítěte postavením na vlastní nohy).

Současné zmatení vlastně podřizuje mužskou výchovu ženské péči, jakoby starohebrejskou legendu obracelo naruby, jakoby Eva naléhala na Adama, aby také on nosil dítě v náručí a nestavěl ho na vlastní nohy. Podobné tendence vykazují právě současné totalitní (centralistické) režimy, které nechtějí mít samostatné na státu nezávislé občany, ale ve jménu předstírané péče o jejich blaho je chtějí státním terorem („anti-výchovou“) pevně držet ve spárech státní moci.

Nejúčinnějším ideologickým nástrojem, jak získat veřejné mínění pro potlačování otcovské výchovy mateřskou péčí, je státem, sdělovacími prostředky a akademickým školstvím podporovaný a propagovaný „feminismus“. Tento feminismus usilující prý o vymanění žen z područí mužů, usiluje o podmanění mužů ženám. Výsledkem takového stavění ženy proti muži ovšem nemůže být nic jiného než rozvrat rodiny, tj. vyřazení muže z rodiny. Fyzicky slabší „žena muže bít nemůže“, může ho však deptat verbálně feministickou propagandou a vydírat zákony o rodině (o domácím násilí atp.), které jednoznačně nadřadí ženám. Vždyť už pouhé vědomí existence těchto zákonů manželku inspiruje a manžela psychicky deptá. Nejúčinněji lze ovšem muže vydírat až se stane otcem. Státní teror (zákon) tu velmi rafinovaně nahrává mateřskému pudu, jehož přirozenost vykazuje vlastnický vztah k dětem (co držím v náručí, to je mé). A tak jsme v dobách reálného socialismu mohli zaznamenat pozoruhodnou zkušenost, že po druhém dítěti se rodiny velmi často rozpadly. Dvě děti totiž tehdy dostatečně naplnily nejen mateřský pud, ale také sociální jistoty matky neboť rozvedená (či svobodná) matka s dvěma dětmi byla státem hmotně zajištěna (tj. i s dětmi zestátněna) lépe, než v rodině. Navíc jí bývalý manžel musel platit (výživné na děti, někdy i na ni), aniž mu za to musela „prát ponožky“ (tak feminismus hodnotil postavení muže v rodině). Ke ztrátě otcovské výchovy matka přirozeně nepřihlížela, protože ani stát k ní nepřihlížel...

Následkem uvedených skutečností pověst rodiny ve veřejném mínění natolik utrpěla, že současná generace dává přednost tzv. „životu na hromádce“. Rozvracení rodin zákonem o rodině tím nabylo preventivní charakter. A protože dnešní totalita podporuje vymírání národa (kvůli multikulturalismu), ani socialistické pravidlo dvou dětí již není tak účinné. Dnes je ideálem rodina bez dětí...

Protěžovat ženy prostřednictvím zákonů lze neúčinněji ve státem kontrolovaných institucích, např. při obsazování veřejných funkcí a jiných společensky prestižních a výnosných pozic. Problém je ovšem v tom, že posláním těchto institucí není péče, ale výchova (anti-výchovy státního teroru), takže se tu ženy na úkor mužů přirozeně jen velmi nesnadno prosazují. Feminismu nezbyvá, než se ve jménu zrovnoprávnění žen, domáhat „pozitivní diskriminace“ mužů zákonem.

Protože i v soukromých podnicích mají funkce zpravidla charakter výchovy (teroru zaměstnavatele), zasahuje tu stát proti mužům zákony o „sexuálním harašení“, zákony o „diskriminaci“ žen při jejich přijímání, odměňování a propouštění atp.

Ideologické krytí má státní feminismus ve veřejném mínění v podobě následujícího dogmatu:

„Ženy byly po staletí připoutány k domácnosti a nemohly se tak jako muži společensky uplatnit. Proto je žádoucí, aby na jedné straně ženy chodily do zaměstnání jako muži, na druhé straně, aby se muži podíleli na domácích pracích jako ženy.“

Co se tu vlastně praví? Ženy prý mají být od práce v domácnosti osvobozeny prací v zaměstnání, tak jako muži. Práci v domácnosti, od níž jsou muž i žena osvobození prací v zaměstnání, mají prý odvádět stejným dílem (žena i muž), takže od ní fakticky osvobození nejsou. Práci v domácnosti se zpravidla míní uklízení, praní, vaření, umývání nádobí atp. (pozn.: o nakupování se zpravidla nemluví, neboť o to se ženy sotva budou chtít podělit s mužem, pokud se muž nespokojí s rolí pouhého nosiče zavazadel) Zkrátka, domácí prací je míněna výhradně činnost, týkající se péče, nikdy činnost týkající se výchovy. Míjíme tu přirozeně především výchovu dětí, neboť pod kuratelou státního feminismu lze sotva mluvit o výchově ženy mužem, jako protiváhy péče ženy o muže. Tím je ovšem nastolena otázka, co s dětmi v okamžiku, kdy je péči učiněno dočasně zadost. Nemá-li nyní nastoupit výchova, o kterou se feminismus nijak nezajímá, pak bude nejlépe děti vypnout, aby nezdivočely, jako zvířata v džungli.

Vedle toho, co bylo řečeno o protěžované mateřské péči, je třeba říci také něco bližšího o potlačované otcovské výchově.

Slované, kteří mají ve svém jazyku a v jeho slovanské mluvnici (akademicky matené s tzv. gramatikou) dokonalý nástroj k rozvíjení a uplatňování reálné logiky (zdravého rozumu), mají také moudrého učitele, jenž o výchově praví:

„Škola hrou!“ (J.A. Komenský)

Nyní se musíme ptát: Kde státní feminismus pamatuje mimo péči také na hraní s dětmi? Kdyby pamatoval také na výchovu, musel by říci: Čas, který otec věnuje péči (práci v domácnosti), nechť matka vyváží hraním s dětmi (výchovou)! Feminismus však proti tomu namítá: Žena nemá na hraní čas, neboť věnuje čas péči (práci v zaměstnání a v domácnosti).

Přirozeně tu nelze generalizovat. Nepředpojatě pozorovaný život nás však může poučit, že přirozenost žen skutečně tíhne k mateřské péči, zatímco přirozenost mužů tíhne k otcovské výchově (k hraní). Což muži nejsou „hračičkové“? Což nevycházejí z „puberty“ až na smrtelné posteli? Což právě ženy svým mužům nevyčítají, že si stále jen hrají a v domácnosti jim nepomohou? Kolik žen (v porovnání s muži) baví hrát si s dětmi?

Hraní je pro ženy zpravidla ztrátou času. Odtud zanedbávání výchovy v domnění, že si děti mohou hrát samy, což je stejně chytré jako očekávání, že si děti samy uvaří atp. Děti si samy přirozeně hrát mohou, jenž čemu se takto naučí?

Je na ženách, aby si uvědomily, že tak jako se domáhají ocenění mateřské péče, tak se musí samy naučit cenit hravost mužů. Vedle této dělby práce (ženské a mužské) lze péči a výchovu rozdělit mezi muže a ženu jaksi napůl, naučí-li se muži péči od žen a ženy výchově (hravosti) od mužů. Pak matky nebudou muset žárlit na otce, že jsou pro svou hravost u dětí oblíbenější.

Feminismus ovšem vyžaduje pouze podíl muže na péči, nikoliv podíl ženy na výchově. Následkem zapojení otce do péče, bez odpovídajícího zapojení matek do výchovy, jsou dnešní děti často vzorně opečované, avšak zoufale nevychované (rozežrané, nezodpovědné, svéhlavé, sobecké, zarputilé, zdrogované, bezohledné, agresivní až vražedné).

Námítka, že v minulých totalitních režimech byla výchova otců zanedbávána stejně jako dnes a přesto nebyly děti tak nevychované jako dnes, není oprávněná. Příčina tohoto rozdílu tkví právě v minulých režimech, v nichž byla více potlačována tzv. „svoboda projevu“. Náhradou za svobodu, za níž naši otcové marně bojovali a pokládali své životy, je nám dána možnost nevázanosti, možnost veřejně ventilovat i ty nejnižší pudy, žádosti a vášně...

Protože s dobrou vůlí totality nelze počítat, záleží dnes vše především na dobré vůli žen...